

За городами та ровами
я ганяв
і не знав розпуки.
Саме яблука
дозрівали —
заворожено і опукло.
Поїзд вирине з далини —
я очікувально озирнуся.
З чоловіком своїм з війни
приїздила до нас тьотя Ньюся.
Гімнастерочку прасувала,
комірді підшивала скоро...
Надзвичайно їй пасувала
форма витончена,
військова!
Підперезаний туго поясом,
височів наді мною стан.
Брав схвильовано я і боязко
з тьоті Нюсиних рук наган.
Був із зірочкою берет
на волоссі її свавільному.
...Дарувала мені портрет,
на якому уся — в цивільному.

1964

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.